

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 2/2012/419-e

1. 1. lutego zmarła poetka...
2. „Akcja Kutschera”
- 3.. Historia Polski... Jałta
4. Wyjątkowe zaślubiny
5. Przemianowanie 14. lutego 1942 roku
6. Wiadomości... z życia związku
7. Wyjątkowa rocznica... Konfederacja Barska

1. lutego

**Zmarła poetka... niezwykła i kontrowersyjna osobowość naszych czasów –
laureatka Literackiej Nagrody Nobla (1996 r.)
(1923 – 2012)**

*Nic dwa razy się nie zdarza
I nie zdarzy. Z tej przyczyny
Zrodziliśmy się bez wprawy
I pomrzemy bez rutyny.
Choćbyśmy uczniami byli
Najlepszymi w szkole świata,
Nie będziemy repetować
Żadnej zimy ani lata.
Żaden dzień się nie powtórzy,
Nie ma dwóch podobnych nocy,
Dwóch tych samych pocałunków,
Dwóch jednakich spojrzeń w oczy.
Wczoraj, kiedy twoje imię
Ktoś wymówił przy mnie głośno,
Tak mi było, jakby róża
Przez otwarte wpadła okno.
Dziś, kiedy jesteśmy razem,
Odwrociłam twarz ku ścianie.
Róża? Jak wygląda róża?
Czy to kwiat? A może kamień?
Czemu ty się, zła godzino,
Z niepotrzebnym mieszasz lękiem?
Jesteś - a więc musisz minąć.
Miniesz - a więc to jest piękne.
Uśmiechnięci, współobjęci,
Spróbujemy szukać zgody,
Choć różnimy się od siebie,
Jak dwie krople czystej wody.*

Pierwsze wiersze, opublikowała w 1944 roku, na łamach „Walki” – dodatku do „Dziennika Polskiego” – wierszem „**Szukam słowa**”. W latach 1947-48 pracowała jako sekretarz redakcji dwutygodnika oświatowego „Świetlica Krakowska” – ilustrowała książki.

W 1952 roku opublikowała tomik wierszy: „**Dlatego żyjemy**” i została przyjęta do Związku Literatów Polskich. Wstąpiła do PZPR. W marcu 1953 roku po śmierci Józefa Stalina, „Życie Literackie” zamieściło Jej wiersz „**Ten dzień**”, za który była atakowana w wolnej Polsce. „*Napisałam go ze szczerego serca, tego się nie da dziś zrozumieć*” – mówiła po latach.

**„Oto Partia – ludzkości wzrok.
Oto partia – siła ludów i sumienie.
Nic nie pójdzie z jego życia w zapomnienie,
Jego partia rozgarnia mrok”.**

Następnie publikuje: „**Wołanie do Yeti**” i „**Sól**”. W 1966 roku oddała legitymację partyjną i straciła stanowisko kierownika działu poezji oraz etat w „Życiu Literackim”. Publikuje: „**Sto pociech**” i „**Wszelki wypadek**”. W 1976 roku prezentuje wiersz: „**Wielka liczba**”^{1/}

**„Podziwu godna liczba Pi
Trzy koma jeden cztery jeden.
Wszystkie jej dalsze cyfry są też początkowe,
Pięć, dziewięć dwa, ponieważ nigdy się nie kończy.
Nie pozwala się objąć sześć pięć trzy pięć spojrzeniem
Osiem dziewięć obliczeniem
Siedem dziewięć wyobraźnią
A nawet trzy dwa trzy osiem żartem, czyli porównaniem
Cztery sześć do czegokolwiek
Dwa sześć cztery trzy na świecie....”.**

W 1978 roku podpisuje deklarację założycielską Towarzystwa Kursów Naukowych, instytucji związanej z Komitetem Obrony Robotników prowadzącą niezależne wykłady z historii, literatury i ekonomii. W 1981 roku nawiązuje współpracę z krakowskim miesięcznikiem literackim „Pismo”.

Po ogłoszeniu stanu wojennego zrywa współpracę z „Życiem Literackim”, a jej nazwisko znika ze stopki „Życia Literackiego”. W 1983 roku, wierszem „**Schyłek wieku**” rozpoczyna współpracę z „Tygodnikiem Powszechnym”.

4. grudnia 1983 roku, w siedzibie krakowskiego KiK-u, pochwałą konspiracji – wierszem „**Głos w sprawie pornografii**” – otwiera pierwszy numer mówionego pisma niezależnego od cenzury „Na Głos”. Po przerwie, w 1986 roku wydaje tomik „**Ludzie na moście**”, który uhonorowano Nagrodą Kulturalną podziemnej „Solidarności” oraz Nagrodą Miesięcznika „Odra”. Od 1988 roku należy do członków założycieli Stowarzyszenia Pisarzy Polskich skupiających twórców związanych z opozycją. Zostaje przyjęta w poczet członków Pen Clubu. W 1991 roku – we Frankfurcie odbiera prestiżową Nagrodę im. Goethego, której laureatami byli m.in.: Zygmunt Freud, Karl Jaspers, Hermann Hesse, Tomasz Mann. W 1995 roku zostaje członkiem Polskiej Akademii Umiejętności. Otrzymuje Nagrodę im. Herdera oraz doktorat h.c. Uniwersytetu Adama Mickiewicza. W 1996 roku na kilka dni przed ogłoszeniem decyzji Komitetu Noblowskiego dostała nagrodę Pen Clubu za całokształt twórczości poetyckiej. Ukazuje się autorski wybór wierszy: „**Widok z ziarnkiem piasku**”.

3. października 1996 roku Akademia Szwedzka przyznała JEJ Literacką Nagrodę Nobla. W uzasadnieniu czytamy: „*Jej poezja z ironiczną precyzją odsłania prawa biologii i działania historii we fragmentach ludzkiej rzeczywistości*”. Odbierając Nagrodę Nobla, poetka powiedziała: „*Wysoko sobie cenię dwa małe słowa »nie wiem« – małe, ale mocno uskrzydłone... Podobno w przemówieniu pierwsze zdanie jest zawsze najtrudniejsze... A więc mam je już poza sobą. Ale czuję, że i następne zdania będą trudne, trzecie, szóste, dziesiąte, aż do ostatniego... ponieważ mam mówić o poezji...*”. Podczas bankietu zajmowała najbardziej eksponowane miejsce pierwszej damy – po prawej stronie króla...

1/ Wrocławski portal matematyczny informuje, że została potwierdzona hipoteza Wisławy Szymborskiej o liczbie „pi”. Od tego czasu wszystkie liczby, które mają taką cechę nazywa się „liczbami Szymborskiej”.

W 2000 roku ukazują się „*Wiersze wybrane*” i „*Pocztą Literacką, czyli jak zostać (lub nie zostać) pisarzem*” – wybór śmiesznych odpowiedzi z rubryki, którą Szymborska prowadziła w „*Życiu Literackim*” przez dziesięć lat. W tym też roku przyjęła godność członka honorowego amerykańskiej Akademii Sztuki i Literatury. „*Zazwyczaj staram się unikać wszelkich godności, honorów, tytułów, ponieważ wprawiają mnie one w zakłopotanie* – mówiła w czasie uroczystości wręczenia dyplomu w konsulacie amerykańskim w Krakowie. – *Ale w tym przypadku próżność zwyciężyła*”.

„...POETA JEST, BO SĄ WIERSZE...”

W następnych latach publikuje tomiki: „*Chwila*” (po siedmioletniej przerwie spowodowanej tak zwaną przez poetkę: „*tragedią sztokholmską*”), zbiór żartobliwych wierszyków „*Rymowanki dla dużych dzieci*” (z gatunkami klasycznymi jak limeryk czy epitafium, ale też utworzonymi przez poetkę – moskaliki, lepiej, odwódki, altruistki), „*Dwukropek*”, „*Miłość szczęśliwa i inne wiersze*”, „*Tutaj*”. W 2011 roku została uhonorowana najwyższym odznaczeniem państwowym - Orderem Orła Białego.

„Akcja Kutschera” ^{2/}

– zamach żołnierzy harcerskiego oddziału „Agat” AK na Franza Kutschere – Dowódcę SS i Policji na dystrykt warszawski Generalnego Gubernatorstwa, dokonany **1. lutego 1944 roku**. Dał się poznać jako funkcjonariusz twardy, bezwzględny, stosujący brutalne metody, zwany „*katem Warszawy*”, zbrodniarz nazistowski. Odznaczony Krzyżem Żelaznym I i II klasy. Po objęciu stanowiska w Warszawie, stosował niespotykany do tej pory terror, w stosunku do ludności cywilnej. Nastąpiły liczniejsze egzekucje uliczne, codziennie były rozwieszane obwieszczenia o Polakach, którzy będą rozstrzelani w razie zamachu na jakiegokolwiek żołnierza niemieckiego. Po ustaleniu przez wywiad AK tożsamości Kutschery, nadszedł rozkaz jego likwidacji. Akcją dowodził dowódca plutonu „Lot”. W skład zespołu weszli: *Lot* – Bronisław Pietraszewicz... zmarł w wyniku ran odniesionych podczas akcji. Pośmiertnie awansowany do stopnia podporucznika i odznaczony Orderem Virtuti Militari V klasy; „*Ali*” – Stanisław Huskowski; „*Kruszynka*” – Zdzisław Poradzki... najprawdopodobniej zamordowany przez funkcjonariuszy UB w więzieniu na Mokotowie; „*Miś*” – Michał Issajewicz; „*Bruno*” – Bronisław Hellwig... odznaczony orderem Virtuti Militari i Krzyżem Walecznych; „*Cichy*” – Marian Senger... zmarł w wyniku ran odniesionych podczas akcji. Odznaczony Krzyżem Walecznych. „*Sokół*” – Kazimierz Sott... kierowca; „*Juno*” – Zbigniew Gęsicki... „*Juno*” i „*Sokół*”, wracając przez Most Kierbedzia zostali otoczeni przez Niemców. Skoczyli do Wisły ponosząc śmierć; „*Olbrzymek*” – Henryk Humięcki; „*Kama*” – Maria Stypułkowska-Chojacka... „*Dewajtis*” – Elżbieta Dziębowska... łączniczki; „*Hanka*” – Anna Szarzyńska-Rewska... łączniczka. Aresztowana w 1958 roku, skazana w 1959 roku na 1,5 roku więzienia za kontakty z paryską „*Kulturą*”. 26. września 2009 roku „*Za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej*” – pośmiertnie odznaczona Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Druga, po spotkaniu w Teheranie konferencja przywódców Wielkiej Brytanii, Związku Radzieckiego i Stanów Zjednoczonych (Winstona Churchila, Józefa Stalina i Franklina D. Roosevelta) odbywała się w pałacu Potockich w Lilawadii pod Jałtą na Krymie w dniach **od 4. do 11. lutego 1945 r.** Decyzje, które tam zapadły były kluczowe dla przyszłości świata. Ustanowiły PORZĄDEK JAŁTAŃSKI. Polska przeszła do radzieckiej strefy wpływów – straciła Kresy Wschodnie – w zamian za tereny poniemieckie. Przegrywające Niemcy, straciły ziemie wschodnie i zostały podzielone. Powołano ostatecznie Organizację Narodów Zjednoczonych (ONZ), której ideę omówiono na konferencji w Teheranie (1943 r.). Jej pomysłodawcą był prezydent USA Franklin D. Roosevelt, a nazwę zaproponował premier Wielkiej Brytanii Winston Churchill.

Wyjątkowe zaślubiny

10. lutego 1920 roku w Pucku odbyła się uroczystość zaślubin Polski z morzem.

...Pierwszy zabrał głos generał Józef Haller: *„Teraz wolne przed nami światy i wolne kraje. Żeglarz polski będzie mógł dzisiaj dotrzeć wszędzie pod znakiem Białego Orła, cały świat stoi mu otworem.”*... Nastąpiło, poświęcenie bandery morskiej, msza... i wreszcie Haller wsiadł na konia, wjechał do Bałtyku i wrzucił pierścień. *„...pierścień się potoczył po tafli lodu, by wnet zniknąć w morzu.”*...

Przemianowanie 14. lutego 1942 roku

Mosiężny orzełek Armii Krajowej

Armia Krajowa – zakonspirowana siła zbrojna polskiego podziemia działająca pod okupacją niemiecką państwa polskiego i sowiecką w granicach sprzed 1. września 1939 roku oraz poza nimi. Była najsilniejszą i najlepiej zorganizowaną armią podziemną z działających w tamtym czasie w Europie. Armia Krajowa wywodziła się ze Związku Walki Zbrojnej i Polskiego Związku Powstańczego 27. września 1939 r. – powołanie Służby Zwycięstwu Polski, 13. listopada 1939 r. – rozkazem Naczelnego Wodza powstaje Związek Walki Zbrojnej, opierający się na strukturach SZP,

14. lutego 1942 r. – rozkazem Naczelnego Wodza Polskich Sił Zbrojnych, gen. Władysława Sikorskiego przemianowanie na Armię Krajową.

Głównym jej zadaniem było prowadzenie oporu zbrojnego przeciwko okupantowi hitlerowskiemu i przygotowanie mającego wybuchnąć w sposobnej chwili ogólnokrajowego powstania – akcja „Burza”. Podstawowymi formami działania był sabotaż, dywersja, wywiad i propaganda oraz przystąpienie do działań partyzanckich. 70. rocznicę uczczono uroczystym złożeniem wieńców przy Grobie Nieznanego Żołnierza. Szef Urzędu ds. Kombatantów w okolicznościowym wystąpieniu nazwał Armię Krajową: „Perłą w koronie polskiej historii”.

17. lutego 2012 roku

SOLIDARNOŚĆ PW

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

**17. lutego 2012 roku zmarł nasz kolega
Uosobienie wielkiego serca**

Ś † P

dr inż. KAROL PADEREWSKI

**Członek założyciel NSZZ „Solidarność” w PW
Wieloletni Przewodniczący Zakładowej Komisji Rewizyjnej
Członek naszego Zespołu Redakcyjnego**

Jesteśmy smutni. Będzie Go nam brakowało.

Przyjaciele i koledzy

WIADOMOŚCI... z życia Związku

21. lutego 2012 r. o godz. 16³⁰...

rozpoczęło się 20. (w bieżącej kadencji) posiedzenie Komisji Zakładowej z proponowanym porządkiem:

I. Spotkania z nieoficjalnymi kandydatami na Rektora PW, członkami naszego Związku:

Prof. dr hab. inż. Januszem Lewandowskim (MEL ITC) – godz. 16.45

Prof. dr hab. inż. Tadeuszem Kulikiem (WIM) – godz. 17.30

II. Część robocza:

1. Informacje Przewodniczącego

2. Plan pracy KZ na rok 2012

3. Wybory Władz Uczelni

4. Sprawy wniesione

Obecność członków Komisji Zakładowej była obowiązkowa. W celu przemyśleń i przygotowania zmian, bądź uzupełnień, członkowie KZ otrzymali, z tygodniowym wyprzedzeniem, proponowany Plan Pracy,

Projekt

Plan Pracy Komisji Zakładowej na rok 2012

1. Przyjęcie sprawozdania finansowego i bilansu za rok 2011.
2. Przyjęcie preliminarza przychodów i wydatków na rok 2012.
3. Wykonywanie zadań statutowych w ramach Podkomisji KZ.
4. Prace związane z ZFŚSoc.: przyjęcie preliminarza na rok 2012 i ew. zmian w Regulaminie.
5. Przyjęcie Programu Pracowniczego na rok 2012.
6. Działania związane z wyborami władz rektorskich i dziekańskich.
7. Spotkanie z ustępującym Rektorem PW – kwiecień/maj 2012 r.
8. Spotkanie z Rektorem-Elektem PW – czerwiec 2012 r.
9. Organizacja i przeprowadzenie ZZD w 2012 r.
10. Współpraca Komisji Zakładowej ze Społeczną Inspekcją Pracy.
11. Praca przedstawicieli KZ w Zespole Rektorsko-Związkowym ds. Pracowniczych, w Senacie Uczelni i w Radach Wydziałów, Komisjach senackich i rektorskich.
12. Nadzór nad działalnością Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej – art. 39 Ustawy o Związkach Zawodowych.
13. Prace wydawnicze: Biuletyn, inne.
14. Współpraca z Regionem Mazowsze, z KSN, z innymi Uczelniami.
15. Szkolenia
16. Działania promocyjne:
 - a. Biegi o puchar Rektora
 - b. Spotkania informacyjne na wydziałach
 - c. Materiały promocyjne (teczki, długopisy, kalendarze, torby...)
 - d. Spotkania z młodymi pracownikami

Warszawa, 10. lutego 2012 r.

W pierwszej części posiedzenia wywiązała się ożywiona dyskusja poświęcona trosce o przyszłość Naszej Uczelni i zmaganiom z realiami narzuconymi przez wdrażaną Ustawę o Szkolnictwie Wyższym. Dyskusja przeciągnęła się ponad czas przewidziany w proponowanym porządku dziennym.

W drugiej części zebrani przyjęli zaproponowany porządek dzienny i wysłuchali informacji Przewodniczącego i Grażyny Maciejko o aktualnych problemach Uczelni. Jesteśmy zaniepokojeni nową sytuacją w działaniach naszej służby zdrowia (przychodnia przy ul. Waryńskiego). Następnie zebrani jednomyślnie przyjęli uchwałą proponowany projekt planu pracy na rok 2012.

Przewodniczący przypomniał, że nadszedł czas wyborów władz Uczelni. Zaistniała więc potrzeba aktywnego włączenia się naszego Związku w akcję wyborczą.

Ta rocznica jest wyjątkowa. Można ją obchodzić tylko raz na cztery lata...

Konfederacja Barska (1768-1772) – zbrojny związek szlachty polskiej utworzony w Barze (na Podolu) **29. lutego 1768 roku** – z zaprzysiężeniem aktu założycielskiego w obronie wiary katolickiej i niepodległości Rzeczypospolitej, skierowany przeciwko: kurateli Imperium Rosyjskiego i królowi Stanisławowi Augustowi Poniatowskiemu. Celem Konfederacji było zniesienie ustaw narzuconych przez Rosję, a zwłaszcza dających równouprawnienie innowiercom. Przez niektórych historyków uważana jest za pierwsze polskie powstanie narodowe.

Narzucony przez Rosję, król Stanisław Poniatowski, rozpoczął w 1764 roku zmiany ustrojowe, które zrywały z dotychczasowym systemem demokracji szlacheckiej. Szczególnie wiele kontrowersji wzbudził popierany przez protestanckie Prusy i prawosławną Rosję projekt przyznania praw politycznych innowiercom zamieszkującym Koronę Królestwa Polskiego i Wielkie Księstwo Litewskie. Próba ta była na tyle rewolucyjna, że poczynawszy od 1766 roku plany te porzuciła nawet inicjator reform Familia Czartoryskich. Postawiło to Stanisława Augusta w sytuacji osamotnienia. Król mógł liczyć jedynie na pomoc Katarzyny II.

W 1767 roku w granice Rzeczypospolitej wkroczyły czterdziestotysięczne oddziały wojsk rosyjskich, pod osłoną których, 20. marca 1767 roku poseł rosyjski Nikołaj Repnin zawiązał Konfederację: Słucką dla Wielkiego Księstwa Litewskiego i Toruńską dla Korony. W reakcji na te wydarzenia katolicka szlachta zawiązała Konfederację Radomską skierowaną przeciwko królowi. Repnin szybko uzyskał na nią wpływ, umiejętnie kierując jej ostrze przeciwko królowi. Zawiązany pod wężem Konfederacji Radomskiej Sejm Repninowski zajął się rewizją reform przeprowadzonych przez Sejm Konwokacyjny w 1764 roku.

Repnin postanowił sterroryzować posłów, porywając 14. października przywódców Konfederacji Radomskiej. 24. lutego 1768 roku Rzeczpospolita podpisała z Rosją Traktat wieczystej przyjaźni, mocą którego stawała się protektorem rosyjskim. Katarzyna II gwarantowała nienaruszalność granic i ustroju wewnętrznego tego państwa. 26. lutego uchwalono prawa kardynalne, wpisując jako nienaruszalne prawo Rzeczypospolitej równouprawnienie innowierców. W przededniu tych wydarzeń Warszawę opuścili główni przywódcy spisku barskiego. Konfederacja generalna zawiązana została w **Barze 29. lutego 1768 roku**. Naczelne hasło: „*brzmiało wiara i wolność*”, a w kwestiach ustrojowych połączyli się konserwatyści z reformatorami. 4. marca 1768 roku w Barze, zawiązano i zaprzysiężono związek zbrojny Konfederacji.

Akt założenia Konfederacji Barskiej – 29. lutego 1768 roku

„My prawowierni chrześcijanie katolicy rzymscy, naród polski, wierny Bogu i Kościołowi, wolnym królom i kochanej ojczyźnie; uważając koniec nieszczęśliwych i strasznych środków, gwałtownie przeciwko wszystkiemu prawu uczynionych, nieomylnie wynikający a przynoszący niemyślne nadwątlenie i prawie powszechną zgubę na wiarę ś. katolicką rzymską; widząc oziębłość w duchowieństwie wyższym, a w głowach większych świeckich obojętność, tudzież w obywatelach bezwstydną bojaźń i pomieszanie, a co najniebezpieczniejsza: że żadnej dotkliwości nie czując, nachylają swe niegdyś niezwykłe głowy wolnego narodu pod jarzmo niewolnicze syzmatyków, lutrów i kalwinów, któreśmy krwią Chrystusa najdroższą i własną naszą odkupione bezpiecznie przed narodami nosili, nie dbając na tureckie, tatarskie, Szwedów, Kozaków hufce, które jak cień jeden od zaciągającego słońca, tak oni od znaku krzyża św. nikli przy heroicznym naszym orężu. Ale jest Bóg w Jeruzalem, jest jeszcze i prorok, który wszystkie wróży pomyślności. Jeżeli żyć i umierać, stać i upadać przy boku Jego i św. wierze katolickiej będziemy, umocni siły nasze i wzbudzi w nas krew rycerską, będzie nam wodzem i przywódcą, zasłoną i potęgą. Niech nas utrzymuje Jego wszechmocna moc, niech posili moc Syna przynajświętszego, niech nas zagrzeje duch jego miłości! Czyńmy już więc w Imię Trójcy przynajświętszej Boga Ojca, Syna i Ducha św. to sprzysiężenie osobiste i powszechne. Tarczą będzie nam Marya”.